

QUINO E MAFALDA

Reflexo da clase media arxentina, preocupada pola paz mundial, inconformista, boa amiga, esta é a historia de como naceu Mafalda.

Cando en 1963 aparece o seu primeiro libro de humor, “Mundo Quino”, este leva un prólogo do poeta e escritor **Miguel Brascó** ...

.... preséntao a **Agens Publicidade**, que buscaba a un debuxante que crease unha historieta para publicitar o lanzamento dunha liña de produtos **electrodomésticos**

.... chamábanse **Mansfield**, razón pola que o nome dalgúns dos personaxes debían comezar coa letra M, de aí **Mafalda** ...

.... nome que toma dunha **novela** de David Viñas titulada “Dar a cara”, onde hai unha bebé que leva ese nome.

As tiras, protagonizadas por una familia de clase media con dous fillos, un neno e una nena, e en cuxas historietas tiñan que aparecer os electrodomésticos, vai ao diario “**Clarín**” onde debía funcionar como publicidade encuberta, pero no diario decatáronse de que aquilo era publicidade e dixeron que había que pagala e a campaña non se fai.

Quino queda cunhas 10 o 12 tiras que lle serán útiles uns meses despois, cando dá vida ao personaxe que o fará famoso.

*Brascó lembrou que Quino lle comentara «que tiña ganas de debuxar unha tira con rapaces» e suxeriulle realizar unha historieta que combinase a PEANUT (tira cómica coa que Schulz introduciu personaxes como o neno Charlie Brown ou o seu can Snoopy con BLONDIE (unha famosa tira cómica estadounidense).

A primeira historia de Mafalda publicouse no suplemento humorístico **Gregorio** da revista **Leoplán** do que Miguel Brascó era director. Quino presenta oito tiras das debuxadas para a campaña errada, xa desvinculada de propósitos publicitarios, das cales lle publican tres.

Posteriormente publícanse regularmente no semanario **Primeira Plana**, onde aparece por primeira vez o 29 de setembro de 1964.

O 9 de marzo 1965, co paso das tiras cómicas ao xornal **O Mundo**, un dos periódicos de maior circulación na Arxentina por eses anos, no que publicará seis tiras por semana, iníciase o imparable éxito da personaxe

O primeiro libro recompilatorio, que reúne as primeiras tiras en orde de publicación, tal como se fara nos seguintes, sae en Arxentina no Nadal de 1966. En dous días esgótase a súa tirada de 5.000 exemplares.

Axiña cruza as fronteiras nacionais para conquistar América do Sur e Europa.

En 1969 aparece o primeiro libro publicado fóra de Arxentina, “ **Mafalda a Contestataria**”, editado en Italia por Umberto Eco.

Foi traducida a máis de trinta idiomas.

O 25 de xuño de 1973 publícase a última tira de Mafalda, por decisión do propio Quino, porque non podía seguir decindo o que pensaba e plasmando o que ocorría.

“Tras o golpe de Chile a situación latinoamericana púxose moi sanguenta e Mafalda non podía deixar de falar do que estaba a pasar, pero se o facía tíñame que ir de Arxentina, cousa que me ocorreu dous meses despois. Se a seguía debuxando pegábanme un ou catro tiros”.

Desde entón Quino debuxou ocasionalmente a Mafalda e aos demais personaxes, destacándose a súa colaboración en campañas de defensa da nenez, a favor da educación e a democracia. Velaquí algúns exemplos:

- En 1976/77 ilustra para UNICEF os principios da Declaración dos Dereitos do Neno cos personaxes de Mafalda.
- En 1991 Quino realiza un afiche con Mafalda para a Cruz Vermella Española e unha dobre viñeta para unha asociación italiana de asistencia voluntaria a enfermos graves.
- O 23 de outubro de 2009 Mafalda aparece por unha soa vez no diario italiano A Repubblica para criticar as declaracións misóxinas do primeiro ministro italiano Silvio Berlusconi.

MAFALDA E OS SEUS AMIGOS

OS PAIS

A nai de Mafalda chámase Raquel. É ama de casa. Aínda que iniciara os estudos para ser pianista abandonouvos ao casar, o que Mafalda lle recrimina.

O pai, Joaquín, traballa nunha compañía de seguros. Reláxalle coidar plantas e ponlle dos nervios facer as contas para chegar á fin de mes e contestar as preguntas de Mafalda.

Ambos teñen arredor de 35 anos.

MAFALDA

Absolutamente feminista. As cousas que máis lle gustan son Os Beatles, a paz, os dereitos humanos e a democracia. Os seus odios máis nítidos abranxen a inxustiza, a guerra, as armas nucleares, o racismo, as absurdas convencións dos adultos e a sopa.

Cando aparece por primeira vez, en 1964, ten 6 anos.

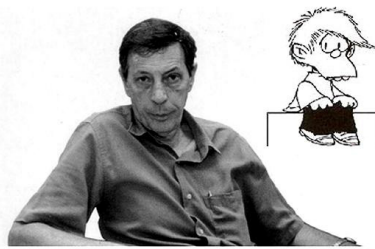
FELIPE

Estuda un curso superior que Mafalda pero ve a vida de maneira máis sinxela ca ela e máis acorde coa súa idade. Preguiceiro, soñador, tímido e descoidado, vive angustiado polas súas tarefas escolares. Gústalle ler historietas do Llanero Solitario e xogar ao xadrez.

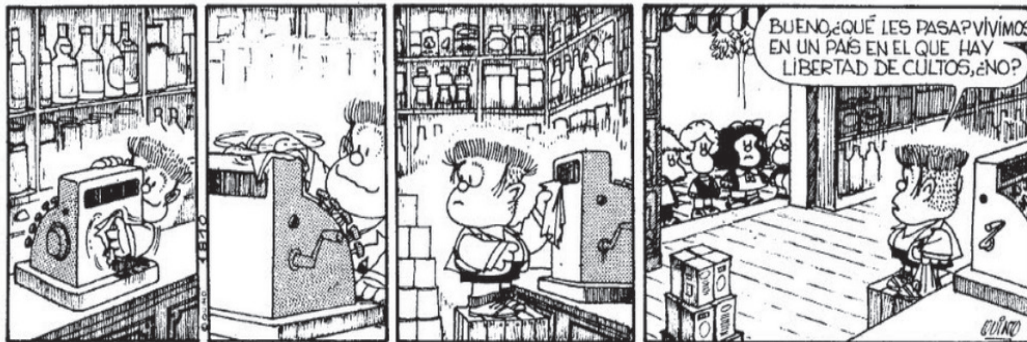
Está inspirado nun personaxe da vida real, o xornalista cubano Jorge Timossi, que morreu en 2011.

MANOLITO

Axuda á venda e distribución de mercadorías no almacén do seu pai «Don Manolo». É basto e materialista, pero non malintencionado. Representa as ideas capitalistas e conservadoras. Despreza aos Beatles e ás tendencias xuvenís dos anos sesenta. Aspira a converterse nun importante executivo dono dunha cadea de supermercados.

SUSANITA

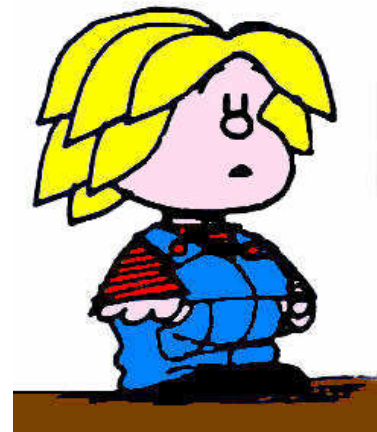
Contrasta fortemente coa actitude de Mafalda. A súa máxima aspiración é casar, ser unha nai de clase social acomodada e ter moitos fillos. Ademais é racista, despectiva cos pobres, admiradora da oligarquía e moi lareteira.

MIGUELITO

Un ano menor que Mafalda. Adoita facerse preguntas complexas e absurdas sobre a realidade. É algo egoísta. Tamén é directo e sincero coas persoas, podendo chegar a parecer cruel nalgúns momentos, pero aceptando as críticas.

GUILLE

O irmán pequeno de Mafalda é o único personaxe que crece fisicamente ao longo da tira. Protagoniza de continuo trasnadas domésticas. A pesar da súa idade gústalle Brigitte Bardot, tende a ser algo irreverente (chama aos seus pais «os vellos») e encántalle a sopa, o que adoita provocar a ira e o noxo da súa irmá.

LIBERTAD

Ultimo personaxe en unirse. Proxecta abertamente ideas políticas en contra do sistema establecido. Aspira a que o pobo tome conciencia da situación do seu país, levántese nunha revolución social e cambie as estruturas da nación. Di gustar das persoas e cousas simples.

Burocracia

